

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, ve věci

žalobce: **Ing. T. S.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **J. Š.**

zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Vincencovou
sídlem Javornického 138, 566 01 Vysoké Mýto

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KrÚ 32819/2018/37/OMSŘI/Kn ze dne 3. 5. 2018,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání proti

kolaudačnímu rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 2. 2002, č.j. s.ú. 34/02/332/6/Sa, jímž bylo povoleno užívání stavby „dílňa s příslušenstvím“ na pozemku p.č. X v katastrálním území Vysoké Mýto pro stavebníka J. Š.

II. Podstata věci

2. Shora označeným kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 2. 2002 (dále jen „předmětné kolaudační rozhodnutí“ nebo „kolaudační rozhodnutí“) stavební úřad povolil užívání stavby „dílňa s příslušenstvím“ na výše označeném pozemku stavebníka J. Š. ve Vysokém Mýtě. Rozhodnutí obdržel stavebník J. Š., J. Š. starší a J. Š. Na kolaudačním rozhodnutí je dle správního spisu vyznačena právní moc dnem 27. 2. 2002. Vydání kolaudačního rozhodnutí předcházelo stavební povolení na stavbu „sklad hutního materiálu“ bez přípojek ze dne 11. 5. 2000 a poté dne 9. 1. 2002 žádost stavebníka J. Š. o povolení změny stavby před jejím dokončením spočívající ve změně ze skladu hutního materiálu na dílnu, a to z důvodu rozšíření výroby strojového parku v nástrojařství. Žádost o povolení změny byla podána spolu s žádostí o vydání kolaudačního rozhodnutí.

3. Žalobce dne 5. 3. 2018 doručil stavebnímu úřadu odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí, ve kterém poznamenává, že v rámci kolaudačního řízení byla povolena změna stavby před jejím dokončením. Odvolání odůvodňuje fakticky obdobně jako nyní podanou správní žalobu, namítá, že dílna je zdrojem hluku a vibrací, což nebylo zohledněno pro navržení stavební konstrukce. Uvádí, že s jeho právními předchůdci – vlastníky pozemků sousedících s dílnou stavebníka J. Š. nebylo o změně stavby před jejím dokončením jednáno, i on tak byl následně zkrácen na svých právech. Kolaudační rozhodnutí nebylo jeho předchůdcům ani jemu doručeno. Připomíná, že dne 2. 6. 1931 bylo pro jeho pozemek sousedící s dílnou vydáno stavební rozhodnutí pro garáž a dělnický byt nad ní. Garáž zbudována byla, dělnický byt nikoli. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce jako opoždění zamítl.

III. Shrnutí žaloby

4. Žalobce v žalobě stručně rekapituluje průběh stavebních aktivit stavebníka J. Š. v letech 2000 až 2002 a též stavební povolení pro rodinný dům pro osobu samého žalobce ze dne 28. 6. 2007 a následné povolení užívání stavby dne 3. 12. 2008. Žalobu odůvodňuje tím, že žalovaný v rozhodnutí sice správně uvedl, že jeho předchůdci – vlastníci pozemků p.č. X a p.č. X v k.ú. x měli být účastníky kolaudačního řízení ke změně stavby dílny, avšak nesprávně již žalovaný uzavřel, že odvolání nebylo podáno v zákonné lhůtě. Nesprávně bylo posouzeno, že změna využití stavby měla negativní vliv na sousední stavbu garáže, nad kterou byla povolena stavba tzv. dělnického bytu povolením z roku 1931. S názorem žalovaného o fikci doručení kolaudačního rozhodnutí dnem 3. 7. 2007 žalobce nesouhlasí, neboť nemá oporu v zákoně. K oznámení kolaudačního rozhodnutí mohlo dojít toliko doručením. Odvolání tak bylo podáno v zákonné lhůtě.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhnul zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že stavební povolení z roku 1931 je třeba považovat za zkonsumované, byla realizována pouze stavba přízemní garáže.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

6. J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení rovněž s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za věcně správné. Připomněl dřívější informace o vědomosti žalobce (minimálně od roku 2007) o vydaném předmětném kolaudačním rozhodnutí. K tomu uvedl, že žalobce postavil svůj rodinný dům až po 70 letech od tvrzeného povolení a pět let poté, co stavba dílny byla zkolaudována. Zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 5 As 67/2015-54, ke kterému byl řešena obdobná otázka opomenutého účastníka.

VI. Replika žalobce

7. Žalobce v replice připomněl, že subjektivní lhůta podání odvolání navázaná na fikci doručení byla zavedena až v novém správním řádu zákon č. 500/2004 Sb. Odkázal na podanou žalobu.

VII. Přezkumu věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

10. Po vyhodnocení napadeného správního rozhodnutí žalovaného po stránce věcné i právní, též s přihlédnutím k obsahu správního spisu, soud konstatuje, že žaloba důvodná není. Soud nemá, na rozdíl od žalobce, co žalovanému rozhodnutí vytknout. Současně tak platí, že námitky žalobce nejsou důvodné. Argumentace žalobce v žalobě se prolíná s obsahem jeho dřívějšího odvolání.

11. Obecně k přezkumu ve správním soudnictví soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Soud tak může na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat.

12. Krajský soud v daném řízení přezkoumá žalobu žalobce pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce po právu zamítnuto jak opožděné. Případnými věcnými námitkami ohledně nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně se zabývat nemůže (viz např. rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 268/2007-37 ze dne 21. 9. 2017 bod 9). Rozhodnutí NSS jsou dostupná na <http://www.nsssoud.cz>).

13. Stěžejní otázkou k řešení v soudním přezkumu je včasnost odvolání podaného žalobcem dne 5. 3. 2018, dle prezenčního razítka (žalobcem datováno dnem 2. 3. 2018). Sporu mezi účastníky není o tom, že předchůdci žalobce nebyli chybným postupem stavebního úřadu zahrnuti mezi účastníky sloučeného kolaudačního rozhodnutí a s řízením o změně dokumentace ověřené ve stavebním povolení v roce 2002. Též dle názoru soudu se na straně předchůdců žalobce a tedy i na straně žalobce jedná o pominutého účastníka. Platí totiž, že žalobce nabyl dotčené pozemky s garáží smlouvou v roce 2006. Žalovaný postupoval správně, když otázku doručení rozhodnutí a běhu odvolací lhůty posuzoval dle zákona č. 71/1967 Sb., neboť za předpokladu, že žalobce, resp. jeho předchůdci byli účastníky stavebního řízení a jako takoví byli opomenuti, pak rozhodnutí o stavebním povolení nebylo doručeno všem účastníkům, nemohlo nabýt právní moci a řízení tedy nelze považovat za ukončené (viz § 179 zák. č. 500/2004 Sb.). Rovněž tak správně byla použita ustanovení v té době platného stavebního zákona č. 50/1976 Sb.

14. K obdobným situacím Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 5 As 67/2015 ze dne 12. 11. 2005 mimo jiné uvedl, že „...z předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., vyplývalo, že rozhodnutí, které nebylo oznámeno byť jen jednomu z účastníků správního řízení, nenabývalo ve skutečnosti právní moci, ač ostatní účastníci třeba i byli v dobré víře o tom, že rozhodnutí právní moci nabývalo (a správní orgán jim na rozhodnutí vyznačil doložku právní moci), což ve svém důsledku znamenalo v mnoha případech značnou právní nejistotu a zásahy do dobré víry účastníků řízení; teprve přijetím nové právní úpravy byla limitována odvolací lhůta v případě neoznámení rozhodnutí (viz § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.). Posledně citované ustanovení § 84 zmiňuje i žalobce, přičemž tedy platí, že v dané věci se nevyužije.

15. Dle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., (starý) správní řád platilo, že pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

16. Právě problematikou opomenutých účastníků a právní mocí rozhodnutí pro dobu úpravy provedené starým správním řádem se zabýval rozsudek rozšířeného senátu NSS č.j. 2 As 25/2007-118 ze dne 17. 2. 2009. V právní větě rozsudek uvádí:

- (i) *I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí.*
- (ii) *Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.*

Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné.

(iii) Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznámeného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.

17. Předpoklady shora popsané v rozhodnutí NSS byly v dané věci žalobce beze zbytku naplněny, o čemž svědčí obsah správního spisu, na který správně odkazoval žalovaný ve svém rozhodnutí. Rozhodným v projednávané věci je totiž okamžik, kdy žalobce v intencích výše uvedené judikatury získal vědomost o obsahu kolaudačního rozhodnutí z roku 2002 tak, aby se mohl dostatečně a účinně opravným prostředkem bránit.

18. Ze správního spisu, na což správně poukázal žalovaný ve svém rozhodnutí, se podává, že žalobce již v průběhu správního řízení vedeného ve věci jeho žádosti o stavební povolení pro novostavbu rodinného domu získal povědomost o tom, že jeho rodinný dům bude stavěn v těsné blízkosti dílny nástrojárny J. Š. Tato skutečnost se podává ze stavebního rozhodnutí stavebního úřadu čj. 20951/2007/OSÚ/Bo ze dne 28. 6. 2007, které bylo žalobci doručeno dne 3. 7. 2007. Stavební úřad se totiž v rozhodnutí vypořádal s námitkou vlastníka dílny J. Š., který upozorňoval na možné budoucí problémy s hlukem z nepřetržitého provozu. V této souvislosti tak lze jednoznačně konstatovat, že žalobce byl (dokonce již před zahájením výstavby svého domu) seznámen po materiální stránce s napadeným kolaudačním rozhodnutím, kterým bylo svoleno k provozu sousední nástrojářské dílny. Minimálně tak od této doby měl žalobce dostatek relevantních informací, aby bylo možné od této doby počítat běh odvolací lhůty dle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. (viz rozhodnutí rozšířeného senátu NSS výše).

19. Stejně tak ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce mohl opětovně informaci o tom, že přístavba byla kolaudována jako nástrojářská dílna seznat z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydaného stavebním úřadem dne 30. 10. 2013 ohledně přístavby expedice skladu s výrobou k nástrojářské dílně. V rozhodnutí je na straně 4 uvedeno, že užívání stavby dílny bylo povoleno dne 7. 2. 2002 napadeným kolaudačním rozhodnutím. Žalobce měl povědomost o této informaci, neboť proti rozhodnutí podal dne 18. 11. 2013 odvolání, které bylo zamítnuto. Žalobce však s odvoláním do kolaudačního rozhodnutí přichází až v březnu 2018, tedy velmi opožděně.

20. K uvedenému lze obecně též poznamenat, že není na místě favorizovat účastníka, který - ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut - proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil (má tu

místo zásada klasické římské jurisprudence volenti not fit iniuria, neboli „svolnému se neděje bezpráví“).

21. Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí - neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) - ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.

22. Argumentace žalobce stavebním povolením na garáž a dělnický byt ze dne 2. 6. 1931 nemůže být úspěšná. Podle tohoto povolení byla zbudována pouze garáž, což sám žalobce uvádí. Je třeba ve shodě s žalovaným uvést, že na takové stavební povolení je třeba nahlížet jako na zkonsumované. Pro danou věc je takové rozhodnutí bez valného významu. Ostatně sám žalobce si toho byl vědom, když 2. 5. 2007 požádal o vydání nového povolení na dům stojící na uvedeném pozemku. Stavební úřad neměl jakoukoli povinnost k rozhodnutí starému více jak 70 let přihlížet. Žalobce takovou připomínku využívá spíše účelově. Platný stavební zákon, i stavební zákon předcházející počítají s omezením platnosti stavebního (územního) povolení obvykle v době dvou let. Je tomu jednak z důvodu zohlednění možných změn podmínek v území - za dobu delší než dva roky se mohou změnit podmínky v území a je tedy potřeba navrhovanou stavbu znovu posoudit z hlediska cílů územního plánování, a za druhé je nutné umožnit předvídatelnost rozvoje území pro majitele okolních nemovitostí. Možnost žádat prodloužení platnosti územního (stavebního) rozhodnutí je tedy nutné považovat za výjimku z obecného časového omezení platnosti územního rozhodnutí. Uvedené závěry je možné přenést na dobu platnosti stavebního povolení, kde je třeba mít za nezbytné, aby vydaným stavebním povolením (zde několik let starým) nebyla blokována práva či úmysly dalších osob v zájmovém území.

23. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobce na svých právech zkrácen postupem žalovaného nikterak nebyl. Naopak to je žalobce, který se v současné době účelově v rozporu s jemu známým skutkovým stavem snaží využít neúplnosti (možno říci nedokonalosti) dřívější úpravy správního řízení, byť chybný postup stavebního úřadu z roku 2002 byl konstatován. Avšak možné negativní následky chybného postupu správního úřadu v roce 2002 pro žalobce mohly být vedeny k nápravě zákonným postupem při jeho obezřetnosti již mnohem dříve a nikoli až v roce 2018.

24. Zamítnutí žaloby soudem nikterak nemíří k jakémukoli zlehčení možných potíží žalobce s hlukem či vibracemi, které se mohou šířit na jeho pozemek a případně přenášet i do domu. Nicméně dříve vyvolaný a možno i uvedenou záležitostí podporovaný sousedský spor (viz náznaky v obsahu soudního spisu) nelze řešit přednesenou žalobou.

VIII. Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

26. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady řízení v souvislosti s plněním povinností uložených soudem (§ 60 odst. 5 s.ř.s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 18. února 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu